

μιάρις 1. 2) Μεταφ. ανήθικος, φαῦλος. Συνών. βρω-
μιάρις 2.

βρωμουσιασμένος επίθ. Σῦρ. (Γαλις.)

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. βρωμουσιάζω.

Ὁ προσβεβλημένος ἀπὸ τὸ παράσιτον βρωμοῦσα,
ἐπὶ λαχανικῶν: Ντομάτα βρωμουσιασμένη.

βρωμόφαγο τό, ΠΝιρβάν. ἐν Ν'Εστία 18,1039 βρω-
μοφαι ΔΒουτυρ. Εἰκοσ. Διηγ. 50.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ φαι.

Φαγητὸν εὐτελές.

βρωμοφούστανο, ιδ. βρωμο - 3.

βρωμόφυλλα τά, ἀμαρτ. βρουμόφ'λλα Θράκ. ('Α-
δριανούπ. Σουφλ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ φύλλα.

Ἀνάγνυρος (II), δ ιδ.

βρωμοχαλίναρο, ιδ. βρωμο - 3.

βρωμόχαρτο, ιδ. βρωμο - 2.

βρωμόχελο, ιδ. βρωμο - 3.

βρωμόχερο τό, κοιν. βρουμόχιρον βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ χέρι.

Χέρι ἀκάθαρτον ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Μοῦ εἰχτηκε μὲ ὅλα τὰ σωστά του

καὶ μὲ χαϊδεύει ποῦ καὶ ποῦ

μὲ τὰ βρωμόχερά του

ΓΣουρή Ἀπαντ. 2,241

βρωμοχορταράκι τό, Ἡπ. Ἰων. (Σμύρν.) Πελοπν. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ χορταράκι.

Χορταράκι ἀποπνέον δυσσομίαν ἢ ἀνευ ἀξίας, εὐτελές
ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Σωπάτε, βρωμολούλουδα καὶ βρωμοχορταράκια,

τί ἐγὼ εἶμαι τὸ τριαντάφυλλο τὸ μοσκομυρισμένο

Πελοπν. Συνών. βρωμοχόρταρο 1, βρωμόχορτο 1.

βρωμοχορταρῆς ἡ, Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ χορτάρι καὶ τῆς καταλ.

-ς ἀ δηλωτικῆς φυτῶν.

Εἶδος χόρτου ἀποπνέοντος δυσσομίαν. Πβ. βρω-
μόχορτο.

βρωμοχόρταρο τό, σύνηθ. βρωμοχόρταρον Πόντ.
(Κερασ.) βρουμονχόρταρον βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ χορτάρι.

1) Γενικῶς χορτάρι ἄχρηστον, εὐτελές, μὴ ἐδώδιμον,
ἄοσμον ἢ δύσοσμον σύνηθ.: Ἄσμ.

Γιὰ δὲ τὸ βρωμοχόρταρο ποῦ θὰ μοῦ πῇ τραγούδι,

ποῦ δὲν τὸ καταδέχομαι 'ς τὴν κοπρὶὰ λουλούδι

Χίος

Πετάχτη τὸ τραντάφυλλο τὸ μοσκομυρισμένο,

πάντε, βρὲ βρωμοχόρταρα μέσ' 'ς τὴν κοπρὶὰ σπαρμένα,

ἐγὼ 'μαι τὸ τραντάφυλλο τὸ μοσκαναθρεμμένο

Πελοπν.

Χορτάρι βρουμονχόρταρον τῆς κουπριᾶς λουλούδι

Θράκ. (Αἰν.) Συνών. βρωμοχορταράκι, βρωμό-

χορτο 1. 2) Εἶδος χόρτου δυσώδους Πελοπν. ('Αρκαδ.)

Πβ. βρωμόχορτο 2. 3) Φυτὸν παράσιτον τῶν κή-

πων Ἡπ. 4) Τὸ φυτὸν κώνειον Πόντ. (Κερασ.) Σκόπ.

βρωμόχορτο τό, σύνηθ. βρωμόχορτον Πόντ. (Κο-

λων.) βρουμόχορτον βόρ. ιδιῶμ. βρωμοχόρτι Λεξ.
Περίδ. βρουμονχόρτ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ χόρτο.

1) Βρωμοχόρταρο 1, δ ιδ., σύνηθ. 2) Διάφορα

φυτὰ δύσοσμα α) Βρωμοῦσα Β 2 α, δ ιδ., Θήρ.

κ.ά. β) Βρωμοῦσα Β 2 β, δ ιδ., Σκυρ. γ) Βρω-

μοῦσα Β 2 δ, δ ιδ., Πάρ. κ.ά.—ΠΓεννάδ. 1049 δ)

Βρωμοῦσα Β 2 ε, δ ιδ., πολλαχ. Συνών. ἀγριογτο-

μάτα, ἀγριοστάφυλο, ἀμπελουρίδα, βρωμοβότανο,

μαυρόχορτο. ε) Βρωμοῦσα Β 2 θ, δ ιδ., Θεσσ.

(Βόλ. Καλαμπάκ. Λάρις.) Στερελλ. (Λαμ.) κ.ά. Συνών.

βρωμοῦσα Β 2 θ. ς) Βρωμοβυζάκι 1, δ ιδ., πολλαχ.

ζ) Χηνοπόδιον τὸ τοιχόβιον (chenopodium murale)

καὶ χηνοπόδιον τὸ λευκόν (chenopodium album) τῆς τά-

ξεως τῶν χηνοποδιωδῶν (chenopodiaceae) Θεσσ. (Καρ-

δίτσ.) Θήρ. Κύπρ. κ.ά. Συνών. ἀγριοσπανάκι 1 β,

ἀγριοστράντζα. η) Στραμώνιον τὸ κοινόν (datura stra-

monium) τῆς τάξεως τῶν στρυχνωδῶν (solanaceae) Κέρκ.

κ.ά. Συνών. ἀγριοτούτουντο, πορδόχορτο. θ) Ἡ-

λιοτρόπιον τὸ τριχωτὸν (heliotropium villosum) τῆς τά-

ξεως τῶν τραχυφυλλωδῶν (borraginaceae) Θεσσ. κ.ά.

ι) Κάρδαμον ἢ δράβη (lepidium draba) τῆς τάξεως

τῶν σταυρανθῶν (cruciferae)—ΠΓεννάδ. 464. Συνών.

ἀγριοκαρδαμούδα 1, βρωμολάχανο. ια) Κώνειον

τὸ στικτὸν (conium maculatum) τῆς τάξεως τῶν σκιαδαν-

θῶν (umbelliferae) Πόντ. (Κολων.) ΠΓεννάδ. 590 ιβ)

Ἀτράφαξις ἢ ροδώδης (atriplex rosea) τῆς τάξεως τῶν

χηνοποδιωδῶν (chenopodiaceae) Θεσσ. (Καρδίτσ.) ιγ)

Ἀτράφαξις ἢ ἄλιμος (atriplex halimus) τῆς τάξεως τῶν

χηνοποδιωδῶν (chenopodiaceae) πολλαχ. Συνών. ἄλι-

μῆς 1, ἀρμυρῆς 1, ἀρμυρήθρα 4. ιδ) Φυτολάκκα

ἢ παχνώδης (phytolacca prumiosa) τῆς τάξεως τῶν φυ-

τολακκωδῶν (phytolaccaceae) Κύπρ. Συνών. μελανῆς.

ιε) Σισύμβριον τὸ πολυκεράτιον (sisymbrium poly-

ceratium) καὶ σισύμβριον τὸ φαρμακευτικόν (s. officinale

τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae) πολλαχ. ις)

Πράσιον τὸ κοινόν (marrubium vulgare) τῆς τάξεως τῶν

χειλανθῶν (labiatae) Κέρκ. ιζ) Βαλλωτὴ ἢ μέλαινα

(ballota nigra) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae)

πολλαχ. ιη) Ἀλυσσον τὸ ἀργυροῦν (alyssum argentum

ἢ murale) τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae) Κύπρ.

[**]

βρωμοχουχλουβάγια ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ χουχλουβάγια.

Βρωμοκουκουβάγια, δ ιδ.: Ἄσμ.

Δὲν ἦσουν ἀξίως, κυνηγέ, νὰ πιάσης τὴν περδίκα,

μόν' ἦσουν ἀξίως κυνηγὸς γιὰ τ' βρωμοχουχλουβάγια,

ὁποῦ βρωμοῦν τὰ χνότα τῆς σὰ σάπινο κολοκύθι.

βρωμοχωριάτης, ιδ. βρωμο - 2.

βρωμόψαρο, ιδ. βρωμο - 3.

βρωμόψυχος επίθ. Αἴτραυαντ. ἐν Ν'Εστ. 1, 603.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ ψυχή.

Ὁ ἔχων βρωμερὰν ψυχὴν, ἀμαρτωλός: Νὰ σὲ συχω-
ρέσῃ ὁ Θεὸς γιὰ τοὺς ἀμαρτίες σου, βρωμόψυχε!

βρωμόψωμο, ιδ. βρωμο - 3.

βρωμύλος επίθ. Πελοπν. ('Αρκαδ. Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.

-ύλος. Κατὰ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ.

